

naar den gaar ud over den anden Part, ikke som af Kommissionen foreslaaet, ogsaa naar den gaar ud over Børnene; men Ændringen indeholder kun, at i dette Tilfælde maa Vejen til Separation anses for tilstrækkelig.

Rettergang skal i Skilsmisssager vedblivende ske gennem Stævning, undtagen i de Tilfælde, hvor begge Parter er enige, eller hvor den ene er borte, og man af den Grund har været tvunget til at til-lade Ansøgning. Vi mener fremdeles, at det vilde være baade simple og bedre, at Ansøgning ind-førtes i alle Tilfælde, men af no-gen større praktisk Betydning kan dette jo ikke siges at være. En vir-kelig Ændring er det, at medens Kommissionen har gjort Principet: de lukkede Døre til en Regel i Skilsmisssager, vil efter Regerings-Forslaget Dørene kun blive lukkede, naar en af Parterne fremsæt-ter Begæring derom. Her stiller vi os paa Regerings-Forslagets Side.

Principet om Retsplejens Offent-lighed er et dyrebart Princip, og en Parts lovlige Ønske om at faa Offentligheden udelukket, turde være beskyttet ogsaa med Reglen i dens nuværende Form.

I Promulgationsloven er der indført en Tilføjelse, ifølge hvil-ken Børn, der er blevne avlede under en Trolovelse, som maa op-hæves paa Grund af Slægtskabs-eller Svogerskabsforhold mellem Forældrene, der er Hindringer for Ægteskab, skal anses som Ægte-børn, saa snart Forældrene eller en af dem har været i god Tro. Lovraadet havde gjort gældende, at et saadant Tilfælde ikke kunde betragtes som en virkelig Trolo-velse, og at følgelig disse Børn skulde blive ringere stillede, end hvad i Almindelighed er Tilfældet med Børn, avlede under Trolovel-se, og for Sikkerheds Skyld har Regeringen altsaa indført en ud-trykkelig Bestemmelse om, at de-te ikke maa blive Tilfældet.

Alt det gode, som kan siges om Kommissionens Forslag, kan alt-saa ogsaa siges om Regeringens Forslag. At intet af de Ønsker, vi Kvinder i Tale og Skrift har vir-ket for, er blevet imødekommet el-ler blot optaget til Behandling, skal vi ikke dadle Regeringen for, saalænge vi har mere Grund til at dadle os selv.

Anna Wicksell.

Den kvindelige handelstands stilling i Norge.

Baade med hensyn til at drive handel og til at skaffe sig merkan-til uddannelse er de norske kvin-der ligeberettigede med mænd; men dette er nok langt fra tilfæl-det, naar det gælder løn og avan-cement. Den store mængde kvin-der, som arbejder paa kontorer og i forretninger, maa som regel nøie sig med lavere betaling end deres

Statens Husmandslodder, beskyttede dem mod Undtagelseslove, skaffede dem Sæde i Familieretskommissio-nen, kort sagt byggede den Grund-vold, vi andre bygger videre paa? Jeg forstaar ikke, hvorledes man overhovedet kan tale om Kvindernes Befrielseskamp her i Danmark, uden at nævne Dansk Kvindesamfunds Navn, — jeg synes næsten, det er et Kunststykke at komme uden om det.

Jeg stirrede paa hende med dyb Bevægelse.

»Hvorfor i al Verden har dog ikke Fru Gad henvendt sig til Dem, før hun formede Deres Portræt?« ud-brød jeg med oprigtig Forbavselse. »De kender jo næsten mere til Dansk Kvindesamfunds Fortjenester, end vi selv.«

Hun trak paa Skulderen. »Jeg tæn-ker, mine Venners Iyer har været for stor. De vil nu med Vold og Magt have, at det er mig, der har skabt Kvindesagen i Danmark. Her-regud, jeg var jo ikke engang født, da den begyndte.«

»Og nu ønsker De maaske at tage Afstand fra Deres Venners Iyer?«

spurgte jeg. »De har jo selv et Blad.«

Hun betænkte sig lidt.

»Oprigtig talt, jeg saa hellere, at De i Deres Blad under den bekendte spøgefulde Linie gjorde et Forsøg paa at klare Begreberne.«

»Folk holder ikke af den spøge-fulde Linie,« indvendte jeg. »De maatte paa Forhaand love mig ikke at blive fornærmet.«

»Fornærmet? Fordi De berøver mig nogle laante Fjer, som jeg ikke for alt i Verden vil pynte mig med...«

»Og som De slet ikke behøver,« supplerede jeg. »De har gjort et saa stort og fortjenstfuldt Arbejde for Kvindernes Valgret, at De har Raad til at give Dansk Kvindesam-fund, hvad Dansk Kvindesamfunds er. Og hvad de lukkede Døre an-gaar, saa har De og Deres Værkfæl-ler til enhver Tid loyalt overladt os Arbejdet og Æren for at tvinge dem op.«

»Ja — ikke sandt? Det er mig der-for ogsaa saa meget om at gøre, at Dansk Kvindesamfund ikke opfatter Fru Gads Artikel som et Interview. Det er fri Fantasi fra Ende til an-

den. Saadan noget, som det om Landbokvindernes Træghed og Uvi-denhed kunde jeg aldrig have sagt; heller ikke det om Slægtledet fra omkring Aar 1900.«

»Ære være Slægtledet fra om-kring Aar 1900 og alle dem, som tog Dansk Kvindesamfunds Gerning i Arv,« udbrød jeg højtideligt og lod mit Blik med Ærbødighed dvæle ved den »historiske« Bog foran mig.

»Vil De saa love mig at skrive un-der Linien, at det, som staar om mig i »Politiken«s »Dametidende«, ikke maa tages bogstavelig. Fru Gad er jo spøg fuld...«

»Og »Dametidende«s Kvindesag er »Politiken«s eller spøgfuldeste Ind-fald,« faldt jeg hende smilende i Talen.

»De skriver altsaa nogle spøgeful-de, ganske harmløse Ord —«

»Jeg skal forsøge derpaa.«

Hun rejste sig. »Saa beder jeg Dem undskyldte Ulejligheden. — De bor forresten hyggeligt her.«

»De er altid velkommen, om De maatte ønske at gentage Besøget.«

»Hvem der nu var vel hjemme igen.« Hun saa sig urolig om. Jeg